

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 304. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036556769536/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

den rynkede tilspidsede Mund – men det gaaer aldrig an, det er for dristigt.»

»Lad mig derom! – sagde Greven – det er i alt Fald kun et Forsøg; mislykkes det, skal det kun koste et Par Jægere. Det Hele beroer iøvrigt paa en Gising. Kommer her inden tre Uger et prægtigt Gesandskab forbi, saa veed vi naar Falken skal flyve.»

Greve Gunzelin var redest forud med det øvrige Følge. Nu sporede Greve Henrik og Bispen af Hildesheim deres Gangere for at indhente ham.

Fjorten Dage efter reed Junker Strange, Greve Otto og Absalon Bælg med tredive danske Riddere over Korsveien ved den flanderske Grænse ad Veien til Gent; og nogle Dage efter drog den samme Ridderskare tilbage, forøget med ligesaa mange flanderske Riddere, og med en høj, prægtig smykket og tilsløret Dame, tilligemed flere, mindre iøjnefaldende, Damer og Terner imellem sig. Det begyndte at mørknes, og de skulde gennem Egeskoven ved Grænsen.

»Lader os tænde vore Fakler – sagde Junker Strange – vi har intet Maanskin, og Veien er vildsom.»

Snart vare 60 Fakler tændte, og det var et prægtigt Syn at see Glansen af Vaabnene og de flyvende Gevandter ved de svævende Blus under Hingstenes muntre Dands i den mørke Egeskov.

En ualmindelig munter Spøg syntes at forlyste dem Alle og de adstadigste Riddere lode saa høit at Skoven syntes forvandlet til et Hanswurst-Theater.

»Det er alt for galt – sagde endelig Junker Strange – lad den Spøg nu fare, Greve Otto!»

»Prindsessen har intet derimod – lod Greve Ottos Stemme mellem Damerne – jeg har desuden udfundet, at det er en hoist nyttig Forsigtighedsregel i disse usikre Egne.»

Idetsamme mærkedes en forvirret Bevægelse blandt de bageste Riddere. »Kongen af Danmark! – Plads! Plads!» lod det fra den ene til den anden, og forbauset saae Junker Strange og de danske Riddere deres Konges velbekjendte Skikkelse paa den hvide Hest i den sædvanlige gyldne Rustning og med de gyldne Hjerter i Skjoldet, fare taus med lukket Hæmgitter gennem de aabnede Ridderrækker. Ved hans Side saae de en Herre i sort Rustning og ligeledes med tillukket Hælm, som Alle erkjendte for Greve Albert. Uden at tale et Ord, fore